

Leben und Tod sind untrennbar miteinander verbunden

von Billy

Der Tod gehört ebenso zum Leben wie das Leben zum Tod. Beide können ohne einander nicht existieren, weil sie voneinander dermassen abhängig sind wie auch das Wachsein und der Schlaf. Und wie der Schlaf eintritt, ohne dass der Mensch ihm entweichen kann, so tritt auch der Tod am Ende der Tage ein, ob der Mensch das nun will oder nicht. Doch während des Lebens macht er sich kaum oder überhaupt keine Gedanken darum, geschweige denn, dass Gefühle entstehen könnten, die sich mit dem Tod befassen. Gedanken daran werden gar aus dem Bewusstsein verbannt, obwohl es besser wäre, eingehend darüber nachzudenken, um den wirklichen Sinn des Todes zu verstehen, denn dadurch würde auch der Sinn des Lebens klar. Doch mitnichten werden ein Gedanke und ein Gefühl darauf gerichtet, und dies obwohl der Mensch täglich mit Hiobsbotschaften von Krieg, Verbrechen, Unglücksfällen, Mord und Katastrophen konfrontiert wird, die tausendfachen Tod fordern. Aber kaum jemand denkt daran, dass dieser Tod auch das eigene Leben treffen kann. Ganz offenbar scheinen viele Menschen zu glauben, dass der Tod nur die andern treffe, jedoch nicht die eigene Person. Doch genau das ist nicht der Fall und stimmt also nicht, denn alle Menschen haben gleiche materielle Körper, die dem Alterungsprozess und der Vergänglichkeit eingeordnet sind und also früher oder später sterben und dem Tod anheimfallen werden. Natürlich ist es dabei ein grosser Unterschied, ob ein natürlicher, unglücks-, krankheits- oder gewaltmässiger Tod stattfindet, doch so oder so wird er für jeden einzelnen Menschen unvermeidlich sein. Darum soll der Mensch stets darauf bedacht sein, sich gedanklich und gefühlsmässig mit der Tatsache des unvermeidlichen To-

Życie i śmierć są nierozzerwalnie ze sobą związane

autor: Billy

Śmierć stanowi jedność z życiem, tak jak życie ze śmiercią. Obie te rzeczywistości nie mogą istnieć bez siebie, ponieważ są od siebie zależne. Można to zrozumieć na przykładzie dziennej aktywności, po której następuje sen. Tak jak sen ogarnia człowieka, a on nie może temu zapobiec ani przed tym uciec, tak też przychodzi śmierć u kresu dni życia — bez względu na to, czy człowiek tego chce, czy nie. Jednak podczas życia prawie wcale lub w ogóle o tym nie myśli, nie mówiąc już o uczuciach, które wynikają z myśli i które mogłyby wytworzyć, rozważając temat śmierci. Myśli o niej są wręcz wypędzane ze świadomości, choć lepiej byłoby dogłębnie nad śmiercią pomyśleć, aby zrozumieć jej prawdziwy sens, ponieważ dzięki temu stałby się jaśniejszy także sens życia. Tymczasem ani myśl, ani uczucie nie są na to skierowane, mimo że człowiek praktycznie codziennie jest konfrontowany z tragicznymi doniesieniami o wojnach, przestępstwach, wypadkach, morderstwach i katastrofach, które powodują tysiące ofiar. Prawie nikt nie myśli jednak o tym, że ta śmierć może dotknąć także jego samego. Najwyraźniej wielu ludzi wydaje się wierzyć, że śmierć dotyczy tylko innych, a nie ich samych. Tak jednak nie jest i to nieprawda, ponieważ wszystkie istoty ludzkie mają materialne ciała tego samego rodzaju, poddane procesowi starzenia i przemijania, które wcześniej czy później zaczną umierać i ulegną śmierci. Oczywiście istnieje wielka różnica między jej rodzajami, a zatem czy następuje śmierć naturalna, przypadkowa, wywołana chorobą czy gwałtowna, lecz tak czy inaczej jest ona nieunikniona dla każdego człowieka.

des auseinanderzusetzen, und zwar sowohl in Hinsicht auf die eigene Person wie auch hinsichtlich der nächsten Angehörigen und der Mitmenschen überhaupt. Durch dieses vernünftige Denken und durch die daraus entstehenden kontrollierten Gefühle entsteht die Gewissheit, dass der Tod sowohl zum Leben gehört wie auch zur unaufhaltsamen Evolution, wie auch das Leben zur Evolution und zum unumgänglichen Tod gehört. Daher soll der Tod niemals verdrängt, sondern als Gevatter für ein Weiterleben im Jenseitsbereich erkannt werden, der der Geistform den Weg für eine Wiedergeburt ebnet. Also muss der Mensch der Tatsache des Todes ins Gesicht blicken und dessen Sinn und Zweck erkennen und sich bewusst werden, dass nur durch den Tod ein Fortschritt in ein weiteres Leben erfolgen kann. Der Mensch muss sich mit dem Tod vertraut machen, der mehr bedeutet als nur das Sterben des materiellen Körpers. Und tatsächlich, wird gründlich über Leben und Tod sowie über das Sterben und den Sinn des Lebens – der bewusste Evolution bedeutet – nachgedacht, dann ist die Gewissheit des Todes nicht schwierig einzusehen. Das Universum ist sehr alt, doch gibt es darin kein materiell-körpergebundenes Lebewesen, weder tierischer noch menschlicher Natur, das unsterblich wäre. Unsterblich nämlich ist nur die schöpferische Energie, aus der auch alle Geistformen animalischer und menschlicher sowie pflanzlicher Natur bestehen. So liegt es auch in der Natur des menschlichen Körpers, dass er vergänglich, verletzlich und unbeständig ist, und zwar ganz gleich wie dieser Körper auch immer geartet ist, ob dick ob dünn, ob schön oder hässlich. In jedem Fall schreitet er von der Geburt an über das Leben unaufhörlich dem Sterben und dem Tod entgegen, wobei nichts ihn davon abzuwenden vermag. Auch Reichtum oder Armut spielen für den Tod keine Rolle, auch nicht körperliche Kraft oder Schwäche, nicht Schmeichelei und Heuchelei, keine Bestechung, kein Beten und kein Fluchen oder irgendwelche andere Dinge, die sich der Mensch ausdenken

Dlatego człowiek powinien zawsze dbać o to, by myślami i uczuciami zajmować się faktem nieuniknionej śmierci – zarówno w odniesieniu do własnej osoby, jak i najbliższych krewnych oraz innych ludzi w ogóle. Dzięki temu rozsądnemu myśleniu i wynikającym z niego kontrolowanym (podyktowanym logiką) uczuciom powstaje pewność, że śmierć jest częścią życia i niepowstrzymanej ewolucji, tak samo jak życie przeżywane jest po to, by ewoluować i prowadzić do nieodzownej śmierci. Dlatego tematu śmierci nigdy nie należy wypierać, lecz postrzegać ją jako moment przejścia do dalszej egzystencji (już jako neutralna energia życia) w sferze zaświatów, która tej energii toruje drogę do nowego wcielenia. Człowiek musi więc stawić czoła faktowi śmierci, rozpoznać jej sens i cel oraz uświadomić sobie, że tylko poprzez śmierć może dokonać się postęp ku dalszemu życiu. Człowiek musi ośwoić się ze śmiercią, która oznacza więcej niż tylko umieranie materialnego ciała. I rzeczywiście, jeśli gruntownie przemyśli się życie i śmierć oraz umieranie i sens życia – który oznacza świadomą ewolucję – wtedy pewność co do śmierci nie jest trudna do zrozumienia. Wszechświat istnieje już od bardzo długiego czasu, lecz nie ma w nim żadnej materialnie-cielesnej istoty żywej – ani zwierzęcej, ani ludzkiej – która byłaby nieśmiertelna. To dlatego, że wyłącznie twórcza energia (energia Kreacji) jest nieprzemijająca; z niej zbudowane są także wszystkie twórcze formy ożywiające materialne życie natury zwierzęcej, ludzkiej oraz roślinnej. Tak więc leży w naturze ludzkiego ciała, że jest przemijalne, podatne na zranienia i niestałe – niezależnie od tego, jakie to ciało jest: grube czy chude, piękne czy brzydkie. W każdym przypadku od narodzin poprzez życie nieustannie zmierza ku umieraniu i śmierci, a nic nie jest w stanie go od tego odwieść. Ani bogactwo, ani bieda nie odgrywają dla śmierci żadnej roli, podobnie jak

könnte, um dem Tod entrinnen zu können. Der Tod nämlich macht keine Unterschiede, und er holt alle, die einmal geboren sind. Denkt der Mensch über den Tod nach, dann befällt ihn erstlich in gewisser Weise ein Unbehagen und lässt ihn unruhig werden, weil er zu Beginn seiner Gedanken und Gefühle im Tod etwas Bedrohliches zu erkennen und zu verspüren glaubt. Doch diese reale Reaktion ist auch hilfreich, denn sie lässt erkennen, dass der Tod tatsächlich unausweichlich überall und ständig gegenwärtig ist. Zwar kennt der Mensch den Zeitpunkt seines Todes nicht, an dem dieser das Leben niederstrecken wird, doch muss er stets die Gewissheit haben, dass das Leben durch den Tod unausweichlich ein Ende nehmen wird. Niemand weiss, wann ihm die letzte Stunde schlägt, die schon die nächste sein kann – oder vielleicht auch am nächsten Tag, in einer Woche, in einem Monat oder Jahr, in einem Jahrzehnt oder in deren drei oder vier. Kein Mensch kann sich selbst – auch nicht seinem Nächsten – garantieren, dass er die nächste Nacht noch leben wird. Schon der winzigste Umstand vermag zu bewirken, dass Gevatter Tod sein Recht fordert und dass der Mensch seine materielle Welt plötzlich und unvorhergesehen verlassen muss. Die Ursachen dafür können vielfältig sein und gar in der Nahrung, in der Atemluft oder in der Medizin liegen, in Giften und allerlei Dingen, worüber sich der Mensch niemals Gedanken macht. Alles ist letztendlich möglich, dass der Tod dem Leben ein Ende bereitet, denn er bedarf keiner speziellen Aufforderung oder Regel, denn diese macht er sich in jedem Fall selbst. Wohl vermag der Mensch zu bestimmen, welche Werke er in seinem Leben erschaffen und welche Form der Liebe, des Wissens und der Weisheit sowie seines Friedens, der Freude und der Freiheit er sich aufbauen und aneignen will, um die Existenz seines Lebens evolutiv zu erfüllen, doch letztendlich hat er trotzdem keine Macht darüber zu bestimmen, wann der Tod nach ihm greifen wird. Selbst wenn der Mensch sich selbst tötet, besitzt er keine

siła czy słabość ciała, pochlebstwa i obłuda, przekupstwo, modlitwa czy przekleństwa lub jakiegokolwiek inne rzeczy, które człowiek mógłby wymyślić, by umknąć śmierci. Śmierć nie robi bowiem żadnych wyjątków ani różnic i zabiera każdą żyjącą istotę, która raz się urodziła. Gdy człowiek myśli o śmierci, najpierw ogarnia go w pewien sposób obawa i robi się niespokojny, ponieważ na początku swoich myśli i uczuć dostrzega i odczuwa w śmierci coś zagrażającego. Ta realna reakcja jest jednak również pomocna, ponieważ pozwala rozpoznać, że śmierć rzeczywiście jest nieunikniona, obecna wszędzie i stale. Choć człowiek nie zna chwili swojej śmierci, w której ta położy kres życiu, musi zawsze mieć pewność, że życie poprzez śmierć nieuchronnie dobiegnie końca. Nikt nie wie, kiedy wybije mu ostatnia godzina, która może nadejść już w następnej chwili – albo następnego dnia, za tydzień, miesiąc lub rok, za dekadę albo za trzy czy cztery. Żaden człowiek nie może sam sobie – ani nawet innym – zagwarantować, że przeżyje jeszcze następną noc. Już najdrobniejsza okoliczność może spowodować, że śmierć przychodzi do człowieka i powoduje nagle oraz niespodziewane opuszczenie jego materialnego świata. Przyczyny tego mogą być różnorodne i być związane choćby z żywnością, powietrzem lub lekami, czy też truciznami i rzeczami wszelkiego rodzaju, które człowiekowi nawet nie przeszły przez myśl. W zasadzie wszystko może ostatecznie spowodować, że śmierć położy kres życiu, ponieważ nie potrzebuje ona żadnego szczególnego wezwania ani reguły, gdyż w każdym przypadku tworzy je sama. Człowiek może co prawda decydować, jakie dzieła wytworzy w swoim życiu i jaką formę miłości, wiedzy i mądrości oraz swojego pokoju, radości i wolności wypracuje i zrobi swoją własną, aby ewolucyjnie dopełnić egzystencję swojego życia, lecz ostatecznie nie ma władzy nad tym,

Macht darüber, denn durch die Selbsttötung entweicht er nur der wirklichen Zeit, die durch ihn selbst festgelegt wird, folglich wird ein Richten des eigenen Lebens zu einem Fakt der Zerstörung und der feigen Flucht aus dem Leben und vor der Wahrnehmung der Verantwortung gegenüber diesem und gegenüber dem Tod. Stirbt der Mensch, dann verliert er seinen physischen Körper mit all seinen körperlichen Kräften. Er verliert aber auch all seine ihm im Leben lieb gewordenen Menschen, seine Familie und Freunde sowie all die Bekannten und sonstigen Mitmenschen. Er muss all seinen Besitz auf der materiellen Welt zurücklassen, so auch all seine Macht und seinen Ruhm, wie auch all seine Fähigkeiten und Möglichkeiten. Er kann nichts ins Jenseits mitnehmen, denn im Totenreich existieren keine materiellen Dinge wie auf der Welt, auf der das aktuelle Leben gelebt wird. Er kann auch von niemandem begleitet werden, wenn er, der Mensch, vom Leben in den Tod übergeht; keine Freunde, keine Lieben und keine Bekannten kann er mitnehmen, denn im Reiche des Todes existiert nur die Energie des Geistes und die Energie des Universalbewusstseins, der Schöpfung. Wenn der Mensch stirbt, dann muss er alleine sterben, auch wenn er von seinen Lieben, Freunden und Bekannten auf dem Weg des Sterbens begleitet wird. Dies ist jedoch keine Todesbegleitung, sondern nur eine Sterbebegleitung, die das Alleinsein im Tod und im Sterben nicht aufhebt. Sterbebegleitung ist schön und gut, doch ändert sie nichts am Alleinsein beim Sterben, denn dieser Weg muss von jedem Menschen ganz allein gegangen werden und niemand kann ihn beim wirklichen Sterben direkt und in das Totenreich begleiten. So ist die Sterbebegleitung nur eine äußerliche, materielle Angelegenheit, die eine materielle Verbundenheit usw. zum Ausdruck bringen kann, durch die der Sterbende z.B. Liebe zu empfangen und Frieden zu erfahren vermag. Was der Mensch in den Tod mitnehmen kann, ist nur seine Geistform schöpferischer Natur; mehr jedoch nicht,

kiedy śmierć po niego sięgnie. Nawet jeśli człowiek sam odbiera sobie życie, to i tak nie ma żadnej władzy nad śmiercią, ponieważ przez samobójstwo ucieka jedynie przed jej rzeczywistym czasem, który sam sobie wyznacza; a zatem odebranie sobie życia staje się faktem zniszczenia i tchórzliwej ucieczki z życia oraz przed przyjęciem odpowiedzialności wobec niego i wobec śmierci. Gdy człowiek umiera, traci swoje fizyczne ciało wraz ze wszystkimi siłami cielesnymi. Traci jednak także wszystkich bliskich mu w życiu ludzi – swoją rodzinę i przyjaciół oraz wszystkich znajomych i współbratymców (innych ludzi). Musi pozostawić na materialnym świecie cały swój dobytek, a także całą swoją władzę i sławę, jak również wszystkie swoje zdolności i możliwości. Niczego nie może zabrać ze sobą na tamten świat, ponieważ w zaświatach nie istnieją żadne materialne rzeczy jak na świecie, na którym przeżywane jest aktualne życie. Nikt nie może mu też towarzyszyć, gdy przechodzi z życia w śmierć; nie może zabrać ze sobą żadnych przyjaciół, bliskich ani znajomych, ponieważ w zaświatach istnieje tylko twórcza energia życia i energia Uniwersalnej Świadomości, Kreacji. Gdy człowiek umiera, sam musi doświadczyć śmierci, nawet jeśli na ostatniej drodze towarzyszą mu jego bliscy, przyjaciele i znajomi. Z ich strony nie jest to jednak towarzyszenie w śmierci, lecz wyłącznie towarzyszenie umierającemu na ostatniej drodze, które nie eliminuje bycia samotnym podczas faktycznej śmierci i ostatniego tchu. Towarzyszenie umierającemu na ostatniej drodze jest piękne i dobre, lecz niczego nie zmienia w doświadczeniu umierania i śmierci w samotności, ponieważ z tym każdy musi uporać się całkowicie sam i nikt nie może mu bezpośrednio towarzyszyć w prawdziwym umieraniu ani wejść z nim w zaświaty. Towarzyszenie w umieraniu jest więc tylko zewnętrzną, materialną sprawą, która może

denn all sein Wissen, seine wirkliche Liebe, seine Weisheit, sein Können, seine Fähigkeiten, Gewohnheiten und Möglichkeiten usw. existieren nicht in ihm selbst, sondern in den Speicherbänken, die alle Zeiten überdauern und von denen nach der Wiedergeburt der Geistform in einem neuen menschlichen Körper die durch den Gesamtbewusstseinsblock neu geschaffene Persönlichkeit impulsmäßig unterbewusst oder bewusst wieder Wissen «abziehen» kann. Mit dem Tod werden also alles Wissen und alle Anlagen sowie alle Potentiale, die durch Gedanken und Gefühle sowie durch Handlungen und Emotionen usw. durch die Persönlichkeit angesammelt wurden, aufgehoben und endgültig in den Speicherbänken abgelagert, wonach dann durch einen Verarbeitungsprozess des Gesamtbewusstseinsblocks die alte Persönlichkeit aufgelöst wird, um einer neuen Platz zu machen, die neu erschaffen wird. Bemüht sich der Mensch während seines Lebens, sich dieses richtig und evolutiv zu gestalten und zu erfüllen sowie sich bewusst auf den Tod vorzubereiten, dann wird er auch Ehrfurcht dem Tod gegenüber erlangen, so aber auch Zuversicht gewinnen und bewahren, um am Ende seiner Tage den Tod würdig zu empfangen und wirkungsvoll und furchtlos mit den Erfahrungen umzugehen, die während des sterbenden Überganges zum Tod in Erscheinung treten. Wenn sich der Mensch während seines Lebens wahrheitlich schult, um eine Bewusstheit in bezug des Todes und des Sterbens zu entwickeln, dann wird er fähig sein, mit seinem Sterben und mit seinem Tod in der würdigen Weise umzugehen, wie beide es verdienen. Lösen sich dann die einzelnen Funktionen des materiellen Körpers schrittweise auf, dann treten Freude und Frieden sowie wahre Liebe und eine grenzenlose Freiheit in Erscheinung, die das strahlende Licht der elementaren geistigen Jenseitsebene erkennen lassen. Das Bewusstsein verfällt in Agonie, wodurch die materielle Welt wie durch einen Schleier verschwindet und einer Sphäre weicht, die voller Harmonie erwallt und in einer strahlenden Hel-

wyrażać materialną więź itp., dzięki której umierający może na przykład otrzymywać miłość i odczuwać pokój. Tylko twórcza energia w człowieku przechodzi – w momencie jego śmierci – na tamten świat, bo tylko ona jest twórczej natury, tzn. zbudowana jest z energii Kreacji. Poza nią nic nie jest w stanie tego zrobić, ponieważ cała wiedza człowieka, jego prawdziwa miłość, mądrość, umiejętności, zdolności, przyzwyczajenia i możliwości itd. istnieją nie w nim samym, lecz w bankach pamięci, które nie podlegają upływowi czasu. Z tych banków po inkarnowaniu twórczej energii życia w nowym ludzkim ciele nowa osobowość utworzona przez całkowity blok świadomości może podświadomie lub świadomie ponownie „pobierać” wiedzę za pośrednictwem impulsów. Wraz ze śmiercią wszystko, co zostało zgromadzone przez osobowość poprzez myśli i uczucia oraz poprzez działania i emocje itd. – cała wiedza i wszystkie predyspozycje oraz wszystkie potencjały – zostaje przeniesione i ostatecznie zapisane w bankach pamięci, po czym dotychczasowa osobowość wygasa w procesie przetworzenia jej przez całkowity blok świadomości, aby uzyskać miejsce dla kolejnej, która zostanie na nowo utworzona. Jeśli człowiek podczas swojego życia stara się kształtować i wypełniać je prawidłowo i ewolucyjnie oraz świadomie kieruje swoje myśli i uczucia, przygotowując się na nieuchronny moment śmierci, będzie w stanie podejść do niej z szacunkiem. Zyska także i zachowawczą pewność, aby u kresu swoich dni godnie przyjąć śmierć oraz w pełni i bez lęku radzić sobie z doświadczeniami, które pojawiają się podczas procesu umierania. Jeśli człowiek podczas swojego życia prawdziwie zabiega o to, aby rozwinąć świadomość w odniesieniu do śmierci i umierania, wtedy będzie zdolny obchodzić się ze swoim umieraniem i ze swoją śmiercią w godny sposób, na jaki one zasługują. Kiedy potem poszczególne funkcje materialnego

ligkeit strahlt, die kein materielles Auge zu erblicken vermag. Der materielle Bewusstseinszustand löst sich auf, und das klare Licht der Schwelle des Todes weist den Weg in die jenseitige, schöpferische Unendlichkeit.

ciała stopniowo zanikają, pojawiają się radość i pokój oraz prawdziwa miłość i bezgraniczna wolność, które pozwalają rozpoznać jaśniejące światło elementarnej twórczej sfery zaświatów. Świadomość zapada w agonię, przez co materialny świat znika jak za zasłoną i ustępuje miejsca sferze, która przepełniona jest harmonią i jaśnieje w świetlistym blasku, którego żadne materialne oko nie jest w stanie ujrzeć. Materialny stan świadomości się rozpuszcza, a na progu śmierci jasne światło wskazuje drogę w twórczą nieskończoność na tamtym świecie.